

Arrest

nr. 320 084 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 november 2021 en verzoekt op 3 december 2021 om internationale bescherming. Op 30 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 december 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Chahar Deh in het district Batikot van de provincie Nangarhar en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. A. en K., twee van uw burens, waren leden van de taliban. Drie of vier jaar voor uw

vertrek vielen soldaten van de overheid in het midden van de winter het huis van uw burens binnen. A. en nog een ander lid van de taliban werden hierbij gedood en K. werd samen met twee anderen gearresteerd en naar de gevangenis gebracht. Tijdens die operatie werden u, uw vader en nog enkele andere burens vastgehouden door de overheid, maar nadien weer vrijgelaten. Zes tot acht dagen na de aanval belde K. u op. Hij beschuldigde u ervan bij de overheid geklikt te hebben. Een paar dagen later organiseerde uw dorp een hevig verzet tegen de taliban, waarna de overheid de controle overnam. K. bleef u evenwel opbellen. Aanvankelijk belde hij u om de paar dagen op, maar na verloop van tijd belde hij slechts om de maand om u te beschuldigen en te zeggen dat u zich bij de taliban moest aanmelden. Bij de val van de Afghaanse regering op 15 augustus 2021 ging u naar het vliegveld van Kaboel om zo het land te verlaten. Na twee of drie dagen tevergeefs pogingen te wagen verliet u de luchthaven en contacteerde u met behulp van uw maternale oom een smokkelaar die u drie dagen na de val van de regering het land hielp te verlaten. Na twee tot drie maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan. Drie dagen later, op 3 december 2021, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Twee dagen na uw aankomst in België hoorde u van uw familie dat de taliban naar u kwamen vragen en u twee dreigbrieven gestuurd hadden in de periode dat u onderweg was naar België. Volgens uw moeder kwamen de taliban om de vijf tot tien dagen langs. U hoorde toen ook dat uw vader twaalf of dertien dagen na uw vertrek meegenomen werd door de taliban. Door bemiddeling van de dorpsouderen werd hij na een tijdje terug vrijgelaten. Toen de taliban doorhadden dat u ondanks deze vrijlating van uw vader toch niet terugkwam, besloten ze hem een paar nachten later opnieuw te arresteren. Sedertdien is er geen nieuws meer van uw vader.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskera; een kopie van de twee dreigbrieven d.d. 14/06/1400 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 5 september 2021 in de Gregoriaanse kalender) en 20/06/1400 (11 september 2021) die u ontving van de Taliban waarin staat dat u zich in het districtscentrum moest melden bij hen naar aanleiding van een klacht van K.; en opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud van 30 augustus 2022 waarin u zegt dat u niet weet wanneer uw vader een eerste maal meegenomen werd na uw vertrek, de naam van een dorp aanpast, zegt dat zowel A. als K. uw burens waren, dat er naast A. slechts één andere persoon gedood werd en dat K. en twee anderen gearresteerd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst maakt u de aanval op K. en A. niet aannemelijk. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u het over twee mensen die gedood werden bij die aanval (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 3 mei 2022, vraag 3.5), terwijl u het op het CGVS steevast had over drie personen die gedood werden bij die aanval (CGVS, p. 14, 16, 17 en 18). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u bij de DVZ misschien een fout had gemaakt, maar dat er zeker drie personen stierven bij die aanval (CGVS, p. 25). De opmerkingen die u opstuurde over de notities van uw persoonlijk onderhoud, waarbij u steevast alles veranderde naar twee personen die stierven (document 3), betreffen dan ook niet meer dan een post factum aanpassing. Deze opmerkingen die u hierover doorstuurde staan bovendien haaks op uw uitleg na de confrontatie. Daarnaast zei u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat er drie personen gearresteerd werden bij die aanval (CGVS, p. 14) om later steeds te zeggen dat het er twee waren (CGVS, p. 16, 17 en 18). Na confrontatie zei u dat er slechts twee gearresteerd werden (CGVS, p. 25). Ook hier merkte u over de notities van uw persoonlijk onderhoud op dat er drie personen gearresteerd werden (document 3), nogmaals een post factum opmerking van uwentwege die haaks staat op uw verklaringen na confrontatie. Bovendien zei u bij de DVZ niets over het feit dat u en uw vader ook gearresteerd werden tijdens de aanval op uw burens (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 3 mei 2022, vraag 3.5). U trachtte deze omissie te rechtvaardigen door te stellen dat u niet genoeg tijd had om dat te zeggen bij de DVZ (CGVS, p. 17-18). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Er werd u immers gevraagd of u nog andere problemen had of nog iets wou

toevoegen, waarop u telkens ontkennend antwoordde (ibidem, vragen 3.7 en 3.8). Meer nog, op de expliciete vraag of u ooit gearresteerd werd, antwoordde u eveneens negatief (ibidem, vraag, 3.1). Daar u uw arrestatie en uw daaropvolgende vrijlating op het CGVS aanduidt als de reden waarom u er door K. van verdacht werd hem te hebben verklikt (CGVS, p. 17), maar aan deze arrestatie geen geloof gehecht kan worden, missen ook uw verklaringen dat u er door de taliban van beschuldigd wordt hen te hebben verklikt de nodige geloofwaardigheid. Overigens houdt het geen steek dat precies u ervan verdacht zou zijn hen te hebben verklikt bij de overheid. U had zichzelf in alle voorgaande jaren steeds op de achtergrond gehouden. U ging enkel naar uw veld om te werken en ging hierna steeds terug naar huis, u liet een baard groeien zoals dat voorgeschreven werd en was nooit eerder negatief in de aandacht gekomen van de taliban (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u specifiek verdacht werd van te verklikken, kon u enkel zeggen dat dat iets is wat de taliban weten (CGVS, p. 25). Dat u in deze geenszins kan overtuigen blijkt nog uit uw verklaringen dat de weg langs het veld waarop u werkte en waarlangs de taliban passeerden nog door meer dan twintig andere families gebruikt werd die ook velden langs die weg hadden (CGVS, p. 10-11). Vele anderen hadden dus evengoed kunnen weten dat K. en zijn kompanen talibani waren en hen verklikt kunnen hebben bij de overheid. Bovendien weet u niet of de andere burens die gearresteerd werden door de overheid ook verdacht werden door de taliban en heeft u hier zelfs nooit navraag naar gedaan om te weten hoe het met hen zat (CGVS, p. 22). Dat u bang was en dit niet met anderen wou delen (CGVS, p. 22), kan dit niet vergoelijken. Door met hen te spreken had u immers uw eigen situatie kunnen uitklaren of zichzelf buiten de negatieve aandacht van de taliban kunnen plaatsen. Het is tevens opmerkelijk dat u meer verdacht was dan uw vader, enkel omdat hij ouder was dan u en dat wanneer hij de telefoon oppakte, de taliban het over u hadden terwijl jullie wezenlijk niets verschillend deden (CGVS, p. 21-22). Na hiermee geconfronteerd te worden, poneerde u dat dit uw lot was en het hen niet echt uitmaakte of u nu jong of oud was en dat ook enkele bedelaars die achter jullie huis zaten verdacht en vermoord werden door hen (CGVS, p. 25). Als het de taliban niet uitmaakte of iemand oud dan wel jong was, dan zou uw vader even verdacht moeten zijn in hun ogen als u. Aangezien dit volgens u niet het geval was, kan uw uitleg hieromtrent niet weerhouden worden. Tot slot is het geenszins aannemelijk dat K. niet onmiddellijk toen hij de kans kreeg andere talibani naar u zou hebben toegestuurd om u te vatten. Gewezen op deze onaannemelijke gang van zaken repliceerde u dat het verzet in uw dorp al begonnen was toen K. een telefoon vond om iemand te bellen. Echter is deze verklaring niet in overeenstemming met uw bewering dat K. u een eerste keer belde één à twee dagen voor het verzet begon (CGVS, p. 22).

Daar uw verklaringen dat u gevisieerd werd door K. en zijn talibankompanen ongeloofwaardig zijn, kan evenmin geloof gehecht worden aan de jarenlange bedreigingen die u nadien ontving. Dat deze niet geloofwaardig zijn, wordt nog extra onderstreept door de volgende elementen. Zo is het niet aannemelijk dat u ondanks jarenlange dreigtelefoontjes uw nummer behield enkel en alleen omdat u niet goed was met nummers en niet kon tellen (CGVS, p. 21). Er mee geconfronteerd dat dit geen reden is om steeds bedreigd te blijven worden, repliceerde u dat, indien u van nummer kon veranderen, de taliban dit konden vinden (CGVS, p. 26). Dit is niet meer dan een blote bewering. U heeft immers nooit aanstalten gemaakt om uw nummer in al die jaren te veranderen en kan dus op geen enkele manier hardmaken dat ze uw nieuw nummer te weten zouden kunnen komen. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u naast al die telefoontjes in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan ook dreigbrieven kreeg (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 3 mei 2022, vraag 3.5). Op het CGVS had u het enkel over dreigtelefoontjes (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u ook dreigberichten kreeg die naar de telefoon van uw maternale neef gestuurd werden en dat ze u ook brieven stuurden via de gsm (CGVS, p. 26). Het veranderen van uw verklaringen in weerwil van eerder afgelegde verklaringen kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Wat betreft het vernemen van de komst van de taliban naar uw huis en de dreigbrieven die verstuurd werden na uw vertrek bent u ook tegenstrijdig. U zei hierover bij aanvang dat u dit al van uw neef vernam toen u nog onderweg was (CGVS, p. 5), om kort hierna te zeggen dat u dit twee dagen na uw aankomst in België van hem hoorde (CGVS, p. 5). U trachtte dit te rechtvaardigen door te stellen dat u onderweg geen gsm had (CGVS, p. 26). Het louter vasthouden aan een van beide versies kan echter niet als rechtvaardiging weerhouden worden. Gevraagd waarom u bij de DVZ niets zei over de dreigbrieven die u kreeg na uw vertrek (CGVS, p. 5 en 22), antwoordde u dat u wel degelijk gezegd had dat u dreigbrieven ontvangen had op de gsm (CGVS, p. 26). Tijdens uw onderhoud bij de DVZ had u het evenwel duidelijk enkel over dreigbrieven toen u zich nog in Afghanistan bevond, niet over dreigbrieven die na uw vertrek verstuurd werden (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 3 mei 2022, vraag 3.5). Bovendien legde u deze twee dreigbrieven, die dateren van september 2021, i.e. meer dan een half jaar voor uw gesprek op de DVZ van 3 mei 2022, niet neer bij de DVZ, terwijl er gelet op de frequentie van uw contacten met het thuisfront redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat u dit wel had kunnen doen. Het is ook niet aannemelijk dat u, wanneer u te horen krijgt dat er dreigbrieven afgegeven zijn voor u, gezien uw eigen ongeletterdheid niet zou vragen wat daar in staat, noch aan uw familie noch aan andere Afghanen in uw verblijfplaats (CGVS, p. 15 en 24). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, kan en mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van de kernelementen die er toe leiden dat hij zijn land diende te ontvluchten of de redenen waarom hij niet meer terug kan. Dat u niet weet wat er in de dreigbrieven

staat die aan u gericht waren en nooit de moeite heeft gedaan om hierover navraag te doen, ondergraaft danig uw geloofwaardigheid.

Tot slot kan ook aan de verdwijning van uw vader geen geloof gehecht worden. Vooreerst is deze verdwijning gelinkt aan de door u beweerde zoektocht naar u door K. en zijn talibankompanen omdat u ervan verdacht wordt K. verklikt te hebben. Daar hieraan, zoals hierboven reeds uiteengezet werd, geen geloof gehecht kan worden, staat ook de waarachtigheid van de verdwijning van uw vader ernstig op de helling. Dat dit het geval is, blijkt ook nog uit de volgende bevindingen. Zo zei u aanvankelijk op het CGVS dat uw vader twaalf of dertien nachten na uw vertrek meegenomen werd door de taliban (CGVS, p. 6). Even later had u dan weer geen enkel idee wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 23). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat bij aanvang er u gevraagd werd 'wanneer ongeveer' en u zei dat dit ongeveer veertien nachten was volgens uw moeder, maar dat ze niet zeker was van hoeveel dagen dit exact was (CGVS, p. 26). Dat u het aantal dagen niet exact weet, verandert niets aan het feit dat wanneer dit op het einde van uw onderhoud nogmaals bevestigd werd, u hier helemaal geen antwoord meer op kon geven. Dat u vervolgens bij de opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud stelde dat u geen enkel idee heeft wanneer uw vader een eerste maal meegenomen werd (document 3), is louter een post factum verklaring die bovendien niet overeenkomt met uw uitleg na de confrontatie. Bij de DVZ zei u overigens dat uw vader ontvoerd werd, maar dat u van niets wist (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 3 mei 2022, vraag 3.5), daar waar u op het CGVS aanvankelijk wel wist te zeggen dat hij na ongeveer twee weken meegenomen werd (CGVS, p. 6) omdat u er niet was, na een tijdje vrijgelaten werd op vraag van de dorpsouderen en uiteindelijk opnieuw gearresteerd werd omdat u niet terugkwam (CGVS, p. 23-24). U verklaarde hierop dat u zowel tijdens uw Dublin interview als uw 'klein interview' bij de DVZ verklaard had dat uw vader ontvoerd was en bij de DVZ ook had gezegd niet te weten waar hij is, maar dat het onderhoud bij de DVZ wel zeer kort was (CGVS, p. 26). Dit kan evenwel niet verklaren waarom u toch niet bepaalde informatie waarvan u volgens uw verklaringen op het CGVS wel op de hoogte bent zou hebben meegedeeld bij de DVZ in plaats van te zeggen dat u van niets wist. Over de arrestatie van uw vader door de taliban, zijn hierop volgende vrijlating en tweede arrestatie kan u weinig verdere informatie geven. U weet enkel te zeggen dat er vaak taliban langskwamen, dat de eerste maal dat ze kwamen uw vader meegenomen werd, dat hij na een tijdje door bemiddeling van de dorpsouderen weer vrijkwam om nadien weer gearresteerd te worden (CGVS, p. 23-25). U weet echter niet hoeveel talibanleden hem kwamen arresteren, hoelang hij vastzat, wanneer hij vrijkwam, om welke reden exact hij opnieuw vrijkwam, wanneer de tweede arrestatie plaatsvond of waarom de taliban hem opnieuw arresteerden (CGVS, p. 23-25). Het betreft nochtans zaken waarvan kan en mag verwacht worden dat u die aan uw familie zou vragen. Tot slot is het ook bijzonder vreemd dat de taliban uw vader zouden arresteren, door bemiddeling van de dorpsouderen hem uiteindelijk zouden vrijlaten om hem uiteindelijk kort erna opnieuw te arresteren (CGVS, p. 23-24).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet in twijfel getrokken. De dreigbrieven alsook de opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een

toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food

Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (cf. supra voor vastgestelde ongeloofwaardigheid) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een lijvig enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste punt gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties *qua* onderzoek. Hij gaat in op de samenwerkingsplicht, waarbij hij verwijst naar het UNHCR Handboek en de betekenis die door het UNHCR aan de samenwerkingsplicht wordt gegeven. Hij hekelt het gebrek aan relevante feitenvinding door de commissaris-generaal, met betrekking tot (gepercipieerde) verwestering.

In een tweede punt gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene, betrouwbare informatie over de mensenrechtensituatie in Afghanistan en op het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren. Hij verwijst naar het standpunt van het UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stipt aan waarom hij de gegevens van ACLED en UCDP niet voldoende acht. Ook de gegevens van UNAMA hebben een risico van onderrapportering. Verzoeker gaat verder nog in op het rapport van Amnesty International *“The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises”* van augustus 2022. Hij verwijst naar de nota van F. Vogelaar voor NANSEN, waarin een kritische analyse wordt gemaakt van het gebruik van de COI door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

In een derde punt uit verzoeker kritiek op de inschatting en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op baseert om het risico op vervolging voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Hij gaat uitgebreid in op de analyse, gemaakt in de NANSEN Note 3-2022 *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”*, op de verschillende rapporten van de EUAA, stipt aan op welke punten deze rapporten volgens hem gebrekkig en ontoereikend zijn en geeft aan welke vragen volgens hem op heden nog onbeantwoord blijven.

In een vierde punt gaat verzoeker in op de indicaties dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade te worden blootgesteld. Hij wijst erop dat personen die gepercipieerd worden als verwesterd of daadwerkelijk verwesterd zijn als risicogroep worden aangemerkt door het Europees Asielagentschap, maar dat de EUAA *Contry Guidance* amper verduidelijkt wat ‘verwesterd’ effectief betekent en, anders dan dat de EUAA in de *Country Guidance* het doet uitschijnen, het in het door hen opgesteld COI Query, Afghanistan, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* het wel degelijk om het verblijf in Europa gaat dat wordt aanzien als zich onttrekken aan de taliban. Verzoeker verwijst uitgebreid naar het onderzoek van F. Stahlmann waarin de meest recente onderzoeksresultaten verzameld zijn over de teruggekeerde Afghanen die ze heeft opgevolgd tot en met november 2020. Hij wijst erop dat deze informatie inmiddels gedateerd is, maar dat er geen enkele betrouwbare informatie beschikbaar is over wat de taliban met terugkeerders uit Europa doen. Hij gaat dieper in op de verschillende parameters die de EUAA gebruikt om te stellen dat niet alle personen die verwesterd zijn een gegronde vrees voor vervolging hebben en bekritiseert deze. Hij uit ook kritiek op de beoordeling van de commissaris-generaal omdat die volgens hem onvoldoende rekening houdt met andere informatie dan deze van de EUAA.

In een vijfde punt gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers. Hij gaat in op de invoering door de taliban van de *sharia*, waarvan de handhaving wordt afgedwongen met lijfstraffen, executies, opsluiting, e.d. Hij maakt een analogie tussen Al-Shabaab en de taliban en verwijst hierbij naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het nu concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban. Verzoeker probeert hier vervolgens een beeld van te schetsen aan de hand van verschillende Europese en internationale bronnen. Hij haalt aan dat het zelfs voor mensen die al zeer lange tijd leven in gebied waar de taliban aan de macht zijn en die niet naar Europa zijn gegaan moeilijk is om zich aan de regels van de taliban te houden omdat de regelgeving van de taliban bijzonder vaag en onvoorspelbaar is. Er zijn ook regionale verschillen inzake de toepassing van de regelgeving van de taliban waardoor er ook gekeken moet worden naar de lokale toepassing van deze voorschriften. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het ernaar uit dat de taliban als overheid routinematig en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schenden, zo stelt verzoeker. Hij geeft aan dat uit internationale bronnen blijkt dat de huidige interim-regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren ‘90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich op correcte en actuele landeninformatie dient te baseren om haar beslissing te nemen en dat zij hier niet aan heeft voldaan.

Verzoeker gaat in een zesde punt in op het risico op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering in de zin van artikel 48/4, b), van de Vreemdelingenwet en het feit dat dit risico nog verhoogd wordt door zijn verblijf in Europa. Volgens hem zal het risico voor terugkeerders zich pas manifesteren na een effectieve

terugkeer naar Afghanistan na jarenlang verbleven te hebben in het Westen. Hij wijst erop dat dit een risico is waar hij zelf niet op kan anticiperen en waarvan niet verwacht kan worden dat hij er een subjectieve vrees voor koestert en dit zelf inroept voor de asielautoriteiten. Verzoeker vergelijkt vervolgens de huidige situatie in Afghanistan met de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM.

Vervolgens gaat hij de risico's die hij loopt bij terugkeer kwalificeren in vluchtelingenrechtelijke zin waarbij hij stelt dat hij als terugkeerder het risico loopt bepaalde politieke en religieuze eigenschappen te worden toegedicht. Hij verwijst naar en citeert hierbij uit diverse landeninformatie.

In een zevende punt gaat verzoeker dieper in op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Terugkeerders kregen volgens verzoeker al vóór de machtsovername te maken met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting. Door de huidige humanitaire situatie zouden terugkeerders dan ook in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hierbij opnieuw naar het onderzoek van F. Stahlmann.

In een achtste onderdeel wordt al het voorgaande toegepast op het profiel van verzoeker. Hij wijst op een aantal risicoverhogende omstandigheden in zijn zaak, met name: zijn gebied van herkomst, zijn leeftijd, zijn conservatieve omgeving. Hij wijst verder op zijn snelle aanpassing aan de westerse cultuur, hekelt het gebrek aan vraagstelling over zijn leven in België, benadrukt zijn vrije visie op religie en dat hij moeilijk kan inschatten hoe de lokale afdeling van de taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de talibannormen concreet toepassen en dat hij niet weet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer.

In een negende punt gaat verzoeker in op het conflict tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) en het conflict tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (ISKP). Hij verwijst de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gedaan naar zijn regio van herkomst, zijnde de provincie Nangarhar, één van de zwaarst getroffen regio's in het land, en waar ISKP haar machtsbasis heeft.

In een tiende punt verwijst verzoeker naar de data van Eurostat en werpt op dat het beleid van de verwerende partij niet in lijn lijkt te liggen met dat van de andere lidstaten, integendeel.

In een elfde en laatste punt gaat verzoeker uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van de taliban die *de facto* controle hebben over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling dan wel om subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende bijkomende stukken gevoegd:

- cijfers Eurostat (vierde kwartaal 2021 t.e.m. derde kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU), met vermelding weblink (stuk 3);
- excel-berekening weigeringspercentages binnen de EU (stuk 4);
- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan november 2022*, Intervisie NANSSEN, 17 november 2022 (*powerpoint*) (stuk 5);
- loonbrieven (stuk 6);
- foto's verzoeker als arbaki (stuk 7).

2.2.2. Op 11 december 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;

- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024.

2.2.3. Op 17 december 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer waarin hij actuele landeninformatie bijbrengt met werkende weblinks en verwijst naar zijn verwestering en waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- briefwisseling met Buitenlandse Zaken, standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade, attest van de Afghaanse Ambassade en briefwisseling met de DVZ (stuk 1);
- Asylos, *Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities* Asylos, november 2023 (uittreksel) (stuk 2);
- certificaat (stuk 3);
- formulier garanten (stuk 4);
- werkbadge (stuk 5);
- foto verzoeker als arbaki (stuk 6);
- individuele rekening 2024 (stuk 7);
- brief verzoekers werkgever (stuk 8);
- foto's verzoeker met collega's (stuk 9);
- foto's verzoeker met vriendin (stuk 10);
- *screenshots* chats verzoeker met vriendin (stuk 11);
- foto verzoeker met vriendinnen (stuk 12).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, middels een tweede aanvullende nota de inhoudstafel van het verzoekschrift neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker toont niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 18 van het Handvest luidt verder als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Verzoeker duidt niet op welke wijze dit algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. In zijn eerste aanvullende nota verwijst hij naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I”* van het UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 15 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van de EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door

de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft de EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Dat het UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift en zijn eerste aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. De Raad stipt verder aan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. De Raad stelt vast dat verzoeker ten aanzien van het commissariaat-generaal verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van jarenlange bedreigingen van de taliban die hem ervan beschuldigden bij de voormalige overheid geklikt te hebben. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze uiteengezet dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins concreet ingaat op de uitvoerige overwegingen in de bestreden beslissing, op grond waarvan de commissaris-generaal op pertinente en goede gronden besluit tot de ongeloofwaardigheid van het tijdens de administratieve procedure ten berde gebrachte vluchtrelaas en waarop verzoeker zijn vrees en nood aan internationale bescherming baseerde. Verzoeker brengt geenszins elementen aan die deze beoordeling aan het wankelen brengen of een nieuw licht op zijn zaak werpen.

In de feiten uiteenzetting van zijn verzoekschrift (p. 2) betoogt verzoeker dat hij in zijn dorp meedeelde aan het hevig verzet tegen de taliban waarna de overheid de controle overnam. Hij werpt op dat hij dit, op advies van slechte raadgevers, niet eerder meedeelde tijdens het persoonlijk onderhoud en hij dacht dat dit in zijn nadeel zou spelen. Hij geeft aan te beseffen dat dit niet de juiste handelswijze was en heeft hier spijt van. Ter staving voegt hij bij zijn verzoekschrift een foto van zichzelf in arbaki kleding (stuk 7). In zijn eerste aanvullende nota benadrukt verzoeker dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft vermeld dat hij voor de arbaki heeft gewerkt en hij stelt dat het geen betoog behoeft dat iemand die voor de veiligheidsdiensten heeft gewerkt een gegrond risico op vervolging loopt. Ter staving van zijn beweerde werkzaamheden voegt hij een aantal stavingstukken bij zijn eerste aanvullende nota, te weten een certificaat (stuk 3), een formulier van garanten ter vernieuwing van zijn contract (stuk 4), zijn werkbadge (stuk 5) en een foto van zichzelf (stuk 6).

De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd en achtergrond. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker heeft geenszins voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Hij brengt in het verzoekschrift immers (slechts een aanzet tot) een ander vluchtrelaas dan wat hij ten aanzien van het commissariaat-generaal uiteenzette. In zijn verzoekschrift en ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij op aanraden van "slechte raadgevers" niets over zijn tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie, de arbaki, vertelde. Verzoeker tracht met deze uitleg de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere, kennelijk leugenachtige verklaringen en intentioneel bedrieglijke houding ten onrechte volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Reeds van meet af aan, in de vragenlijst die werd ingevuld, werd verzoeker gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen in dit kader van hem werd verwacht. Er werd aangegeven dat hij de waarheid moest vertellen. Verder werd hij duidelijk op de hoogte gesteld van de eventuele gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen. Eveneens werd er verduidelijkt dat hij diegenen, die hem aanraadden om dingen toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen dan deze in werkelijkheid waren, niet moest geloven. Desalniettemin koos verzoeker ervoor om de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden gedurende zijn procedure om internationale bescherming. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk meent internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van zijn voorgehouden tewerkstelling bij de lokale Afghaanse politie, hiervan van meet af aan melding zou maken, *quod non in casu*. Van verzoeker mocht aldus worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn op heden voorgehouden eerdere werkzaamheden bij de arbaki eerder gedurende zijn verzoek om internationale bescherming zou hebben gemeld en niet pas tijdens de beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van zijn verzoek om internationale bescherming. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn werkzaamheden zou hebben verzwegen. Te meer het verzet in zijn dorp tegen de taliban uitvoerig ter sprake kwam tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij werd gevraagd wanneer dat begon, wie het begon, of er dorpelingen het voortouw namen of er na de bevrijding van de taliban een lokale politie werd opgericht, wanneer dit was en of leiders van het verzet of de lokale politie nadien bedreigd werden door de taliban

(administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Waar de machtsovername door de taliban drastische wijzingen met zich heeft meegebracht voor de situatie in Afghanistan in het algemeen en voor mensen die voor de Afghaanse autoriteiten hebben gewerkt in het bijzonder, merkt de Raad op dat verzoekers persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal plaatsvond geruime tijd na de machtsovername, met name op 30 augustus 2022. Hoewel nog zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker de ernst van zijn beweerde situatie als lid van de arbaki nog niet kon inschatten ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, kan dit geenszins verschoning bieden voor het feit dat hij dit ook onvermeld liet tijdens zijn persoonlijk onderhoud en pas na kennisnemen van de negatieve beslissing hiermee komt aandragen. Verzoeker reikt ook geen dienstige reden aan waarom dit bijzonder element van zijn leven niet tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd aangereikt; zeker gelet op de waarborgen inzake privacy en vertrouwelijkheid aldaar en die bij aanvang van het onderhoud werden benadrukt. Het loutere feit dat verzoeker op aanraden van “*slechte raadgevers*” zijn tewerkstelling niet zou hebben vermeld en hier naderhand spijt van heeft, kan zijn manier van handelen niet vergoelijken. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker werd bij aanvang van de procedure aangemaand de waarheid te vertellen en werd gedurende de procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. Verzoeker is dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. Hij laat bovendien na om enige bijkomende, concrete informatie hieromtrent te verschaffen in zijn verzoekschrift en/of in zijn eerste aanvullende nota. Dat hij slechts na kennisneming van een negatieve beslissing plots een ander vluchtrelaas ten berde brengt, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid én aan de verandering van vluchtrelaas dat hij heden in zijn verzoekschrift naar voren schuift.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling wordt bovendien verder ondermijnd door onderstaande vaststellingen.

Zo dient inzake de door verzoeker voorgelegde documenten inzake zijn beweerde tewerkstelling (verzoekschrift, stuk 7 en verzoekers eerste aanvullende nota, stukken 3-6) het volgende te worden vastgesteld. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1, COI Focus “*Afghanistan: Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021) blijkt vooreerst dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Afghaanse documenten zijn makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Daarnaast zijn de door verzoeker voorgelegde werkdocumenten allen slechts kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Het voorliggende certificaat, dat luidens de voor eensluidend verklaarde vertaling is uitgegeven op 2 augustus 2016, geeft aan dat verzoeker op die datum een cursus van vier weken van de lokale politie heeft gevolgd. Afgaande op de voor verzoeker weerhouden geboortedatum, 2003, zou dit betekenen dat verzoeker omstreeks zijn dertien jaar deze cursus zou hebben gevolgd. Wat er ook van zij, het voorgaande strookt niet met verzoekers bewering ter terechtzitting dat hij sinds 2017 vier jaar lang bij de arbaki werkzaam was. Verder bevat dit certificaat de exacte foto van verzoeker die tevens op de overige twee documenten wordt gehanteerd. In het formulier van twee garanten voor het vernieuwen van het contract bij de lokale politie staat de identiteit van verzoeker en de twee garanten vermeld, doch enige datum van het vorige contract en het nieuwe contract is hierbij oningevuld gelaten wat bevreemdend overkomt gelet net op de finaliteit van een dergelijk document. Verder bevat dit document luidens de voor eensluidend verklaarde vertaling geen datum en is de naam van de vader van verzoeker verschillend van deze zoals vermeld op het certificaat en de werkbadge en wordt hiervoor door verzoeker geen uitleg verschaft. Wat de werkbadge betreft, stipt de Raad nog aan dat op kant één hiervan vermeld staat dat de kaart enkel geldig is in het gebied van het district Batkot, waarvan verzoeker verklaarde afkomstig te zijn, terwijl op kant twee vermeld staat dat het gaat om een ‘Identiteitskaart Volkopstand District (Khogyani)’, wat niet met elkaar te rijmen valt. Aan de twee voorgelegde privé-foto’s tot slot, waarop verzoeker telkens geflankeerd wordt door twee andere, niet nader geïdentificeerde gewapende mannen en waarbij hij niet dezelfde uitrusting draagt en slechts op één foto gedrapeerd met wapens te zien is, kan bovendien evenmin bewijswaarde worden toegekend gelet op de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Van deze foto’s, waarbij niet de minste nadere duiding wordt verstrekt, kan dan ook op geen enkele manier *in concreto* afgeleid worden dat verzoeker werkelijk voor de lokale politie zou hebben gewerkt. De Raad acht de door verzoeker in het kader van de beroepsprocedure neergelegde documenten, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in staat om zijn *post factum* verklaring, als zou hij werkzaam zijn geweest bij de Afghaanse lokale politie, te onderbouwen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift of zijn eerste aanvullende nota geenszins aangeeft wat zijn beweerde tewerkstelling net inhield en evenmin dat dit in het verleden reeds problemen met zich heeft meegebracht, laat staan dat deze hierin worden geconcretiseerd. Verzoeker concretiseert de problemen die hij hierdoor vreest ingeval van terugkeer naar Afghanistan verder geenszins waar hij zich er

louter tot beperkt te stellen dat het geen betoog behoeft dat iemand die voor de veiligheidsdiensten gewerkt heeft een grond risico op vervolging loopt.

Ook ter terechtzitting blijft verzoeker zeer op de vlakte en verschaft hij, wanneer hem daartoe de kans geboden wordt, behalve de start en einddatum geen concrete en gedetailleerde informatie over zijn beweerd tewerkstelling en de problemen die hij hierdoor vreest ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker geeft spontaan geen informatie over zijn opleiding, de opdrachten die hij zou hebben vervuld of de problemen die hij zou hebben gekend.

Gezien het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de beweerd tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse lokale politie. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij omwille van deze tewerkstelling ingeval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden geviséerd.

Het bij de eerste aanvullende nota gevoegde uittreksel uit het rapport *"Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities"* van Asyls van november 2023 (stuk 2) en de (overige) algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan in het verzoekschrift en deze aanvullende nota wordt gerefereerd, hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban en kunnen bijgevolg evenmin volstaan om deze vrees aan te tonen.

De powerpoint van NANSSEN van november 2022 over het rapport *"International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van het UNHCR (stuk 5 bij het verzoekschrift), de briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade, het mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 1 bij de eerste aanvullende nota) hebben betrekking op verzoekers betoog over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie en de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die hiermee gepaard gaan. Zij staven de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban evenmin.

2.3.9.2. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift en zijn eerste aanvullende nota op bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan op te vallen bij de taliban en duidelijk identificeerbaar te zijn als terugkeerder uit Europa. Hij verwijst in zijn eerste aanvullende nota ook naar het arrest van het Hof van Justitie C-151/22 van 21 september 2023 en stelt dat hij ook een risico loopt dat hem een overtuiging of bepaalde kenmerken worden toegeschreven, zonder dat het noodzakelijk is dat hij deze heeft of vertoont.

2.3.9.2.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan*

worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d), van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34). Krachtens artikel 10, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geeft tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Het Hof oordeelde tevens dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d), van de Kwalificatierichtlijn maar kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, punten 51 en 52). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen geacht worden tot een specifieke sociale groep te behoren en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging op grond van religieuze of politieke overtuigingen.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer

algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip 'godsdiens overtuiging' en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.9.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de '*civic space*' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontnomen in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit

weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-facto* talibanregering, evenals de provinciale *de-facto* regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto* autoriteiten de zogenaamde 'moraliteitswet' aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de-facto* regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de-facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat

legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023; EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in

de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-factoregering* en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om

terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten,

gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina', kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

2.3.9.2.3. Vooreerst moet opgemerkt worden dat verzoeker is gehoord na de machtsvername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 30 augustus 2022 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of zijn hoedanigheid als terugkeerder. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker op het einde van het onderhoud werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kansen die hij hierbij heeft gekregen om zijn nood aan bescherming toe te lichten, ook na de machtsvername door de taliban, aangrijpt. Verzoeker liet zijn verblijf in het Westen en de daaraan in het verzoekschrift gekoppelde vrees echter geheel onbesproken.

De Raad benadrukt vervolgens dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verzoeker was, gelet op het door hem opgegeven geboortjaar en de geboortedatum die hij zelf opgeeft in zijn verzoekschrift, reeds achttien jaar oud toen hij Afghanistan verliet enkele dagen na de machtsvername door de taliban en aldus gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker, die op heden tweeëntwintig jaar oud is, toont verder niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij verklaarde nog steeds in regelmatig contact met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden te staan, al is dit op heden volgens zijn verklaring ter terechtzitting zeer weinig (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij zijn lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker, een meerderjarige man, na een verblijf van drie jaar in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich zeer snel heeft aangepast aan de westerse cultuur en wijst erop dat hij reeds enige tijd werkt in België. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift bijgevoegde loonbrieven (stuk 6) en de bij zijn eerste aanvullende nota bijgebrachte individuele rekening 2024, brief van werkgever en foto's van zijn werk en vrije tijdsbeleving (stukken 7-9, 12) kunnen inderdaad getuigen van zijn werk in een hotel sinds april 2022, en dit tot grote tevredenheid van zijn werkgever die hem in zijn schrijven complimenteert over zijn collegialiteit, vriendelijkheid en inzet, alsook zijn deelname aan het sociale leven in België waarbij hij volgens de enkele foto's, die evenwel niet van enige concrete duiding voorzien zijn, omgaat met vrouwen/(vrouwelijke) collega's. De Raad wijst erop dat dit alles aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet wat lovenswaardig is, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job en sociale contacten bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling in contact komt met alcohol en "*onrein vlees*" en hij op één foto met een glas alcohol in zijn hand staat afgebeeld volstaat op zich niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Uit het loutere feit dat verzoeker in een hotel werkt waar alcohol en varkensvlees wordt verkocht, in zijn vrije tijd met collega's/vriendinnen optrekt en het loutere betoog dat hij een vrije visie op religie heeft en vrienden van verschillende nationaliteiten heeft, kan als dusdanig niet blijken dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt, mede gelet op het gegeven dat er geen indicaties zijn dat de taliban of zijn lokale gemeenschap op de hoogte zijn van zijn werk in het hotel, evenmin aannemelijk dat hem dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst of dat wat zijn activiteiten betreft hier sprake is van een voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft.

Verzoeker voegt bij zijn eerste aanvullende nota verder foto's en *screenshots* van *chats* met een Poolse vrouw, die volgens zijn verklaringen voor seizoensarbeid naar België komt en werkt in hetzelfde hotel als hij en waarmee hij stelt anderhalf jaar een relatie te hebben en samen te verblijven in de periodes dat zij in België is (stukken 10-11). Aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk een liefdesrelatie met deze vrouw onderhoudt, slaagt hij er echter niet in afdoende aannemelijk te maken dat deze feitelijke relatie, of zijn kijk op relaties in het algemeen, van die aard is dat hieruit een beschermingsnood voortvloeit. Uit de verklaring dat het koppel de tradities rond handbevraging, verloving en dergelijke niet volgt en dat zijn gedrag lijnrecht ingaat tegen zowel de Afghaanse gewoonten als de *sharia*-wetgeving, kan nog niet afgeleid worden dat verzoeker bij terugkeer zou beschuldigd worden van *zina*, mede gelet op het feit dat hij ter terechtzitting uitdrukkelijk aangaf dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van zijn relatie met deze Poolse vrouw. Er kan niet afdoende blijken dat verzoeker door zijn beweerde liefdesrelatie is blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verder geen concrete elementen aandraagt op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin brengt hij concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Uit verzoekers veralgemeend betoog kan niets worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop hij zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Wat betreft de bij zijn eerste aanvullende nota toegevoegde stukken in verband met het e-mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over

het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 1), alsook verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, dient het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, waaraan in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt gerefereerd, wordt gesteld dat medewerkers van de Afghaanse ambassade in Brussel in januari 2023 bevestigen dat hun consulaat geen nieuwe paspoorten uitreikt, maar wel de geldigheid van verlopen paspoorten met vijf jaar kan verlengen. Het door verzoeker aan zijn aanvullende nota toegevoegde attest van de *Embassy & Mission of the Islamic Republic of Afghanistan, Brussels* van 2 mei 2023 (stuk 1) bevestigt dit nu hieruit blijkt dat deze ambassade het uitreiken van paspoorten nog steeds opschort tot nader order. Er ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat dit heden zou zijn hernomen. Verzoekers verwijzing naar een scenario waarbij hij zou moeten reizen met een paspoort uitgereikt door een ambassade die nog steeds trouw is aan de voormalige Afghaanse regering, is hoe dan ook niet dienstig. Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade in Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europees *laissez-passer* van de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zal komen omwille van zijn verblijf en activiteiten in België, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer om die reden bij aankomst in de luchthaven of in zijn dorp gevisieerd zal worden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker louter omwille van het gebruik van een reisdocument, waaruit eventueel een verblijf in Europa zou kunnen afgeleid worden, vervolging zou riskeren. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel een Europees *laissez-passer*.

Verder kan uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, in regel problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker vóór zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Waar verzoeker in het algemeen wijst op de vrees voor controle van zijn *smartphone* aan een *checkpoint* en op de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het hebben van dergelijke profielen zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij door het al dan niet hebben van *accounts* op sociale media dreigt gevisieerd te worden. Hij toont ook geenszins aan dat de eventuele inhoud van zijn sociale media, waaromtrent hij overigens niet de minste verdere duiding verstrekt, van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige *account(s)* en verder ook eventuele foto's of muziekbestanden en dergelijke te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van mogelijke activiteiten van verzoeker op sociale media.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal, conservatief gebied waar enkel Pashtounen wonen, waar ISKP historisch gezien steeds sterk stond, na de machtsovername door de taliban in het algemeen een heropleving maakte en thans zeer actief zou zijn en waar er sprake zou zijn van een

“diepgewortelde salafistische ideologie”, met name het district Batikot van de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. De Raad herhaalt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Waar in de eerste aanvullende wordt aangehaald dat verzoeker nooit in Afghanistan gewoond heeft en al meer dan negen jaar in België, stipt de Raad aan dat dit niet op verzoeker van toepassing is.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van mei 2024, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker, een man van tweeëntwintig jaar die nog maar drie jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.9.3. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.9.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en

vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt en herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan en dat hij, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet slechts een zeer korte periode in Afghanistan heeft gewoond tot zijn achttiende.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare

landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook vóór de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de

Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 11 december 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.10.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.13. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid, van de richtlijn 2013/32/EU, waarvan in het verzoekschrift gewag wordt gemaakt, herhaalt de Raad dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van ngo's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld dat, rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In zoverre in het verzoekschrift en de aanvullende nota de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

2.3.14. De data van Eurostat (verzoekschrift, stukken 3-4) waaruit volgens verzoeker zou blijken dat het beleid van het commissariaat-generaal niet in lijn ligt met dat van andere EU-lidstaten, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling *in casu*. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Voormelde analyse van verzoekers persoonlijke situatie, alsook de algemene situatie in Afghanistan is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. De Raad is bij zijn beoordeling niet gebonden door het beleid dat andere lidstaten zouden voeren. Waar verzoeker verwijst naar de praktijk in andere EU-landen met betrekking tot beschermingsverzoeken van Afghanen en het beleid in België hekelt, kan de Raad slechts vaststellen dat zijn beleidskritiek niet relevant is voor de behandeling van het thans voorliggende beroep.

2.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens

over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.16. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------